

Pascale

CORINE KOOLE

PROMETHEUS

Corine Koole

Pascale

2012 Prometheus Amsterdam

© 2012 Corine Koole
Omslagontwerp
Typografie Willem Morelis
Foto omslag/Illustratie
Foto auteur
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 1988 1

I want a very ordered image but I want it to come by chance.

FRANCIS BACON

1

Het is zondagochtend 26 juni 2011 als Pascale haar huis in Amsterdam-Zuid verlaat en op weg gaat naar haar kamer in de Korte Korsjespoortsteeg. Pascale is een hoer en een vrouw als ik. Ze is slim, ze heeft de middelbare school doorlopen, houdt van haar werk en is er goed in. Wanneer ze met haar koffer over straat rijdt en de wiel-tjes de zondagochtendstilte verbreken, recht ze haar rug. Ze weet dat er burens zijn die achter hun gordijnen naar haar kijken, ze weet dat die burens weten wat ze gaat doen. Het voorbereidingsritueel dat eigenlijk gisteravond al begonnen is, maakt haar, nee niet eens sterk, maar trots. Dat is wat me bezighoudt. Die trots. Een vrouw, die in heel veel dingen hetzelfde denkt als ik, die vrij is en zelfstandig, verhuurt haar lijf, haar mond, haar handen, haar buik, haar vrouwelijkheid, voor vijftig euro per kwartier, en honderdvijftig euro per uur aan willekeurige mannen die op haar raam kloppen. Dikke mannen, slanke mannen, mannen die alleen komen om haar te gerieven en mannen die geslagen willen worden. Pascale is frêle, mooi, aantrekkelijk. Ze is een vrouw waar ik, als ik een man was of een vrouw met een voorkeur voor vrouwen, verliefd op zou kunnen worden. En

haar lach is zo prachtig. Als Pascale lacht, lacht ze niet om iemand, of met iemand, maar meestal om zichzelf. Als ze niet werkt, kleedt ze zich als een meisje in eenvoudige mouwloze jurkjes, bruin of grijs, en leggings met lange muisgrijze kousen met strikjes. Soms draagt ze een spijkerbroek die een beetje slobbert om haar billen en een simpel T-shirt dat gloeit ter hoogte van de borsten, die op meisjesborsten lijken. Aan haar voeten lage stoere leren laarzen, waarvan alleen de kenner kan zien dat ze gekocht zijn bij een goede schoenenzaak. Het liefst draagt ze ook 's zomers, want ze is een koukleum, ook net als ik, de grijze wollen houtje-touwtjejas die ze van een gulle klant kreeg. Ze heeft een hondje dat Charley heet, en een zieke buurman die ze verzorgt. Geen man, geen vriendinnen, alleen een moeder die haar uitscheldt voor hoer en een vader die in Engeland woont met zijn nieuwe gezin.

Pascale ratelt er met haar koffer vrolijk op los. *Takke-takketakketak*. Ze heeft de grote koffer mee vandaag, de groene. Haar lange haar valt met een bochtje in haar hals en sluik op haar schouders. De bruine ogen kijken vrolijk, intelligent. Twinkelende ogen heeft ze, pretogen. Niet geil, maar blij. Ze heeft er zin in.

2

Pascale bestaat echt. Ik heb haar niet verzonnen. Ik leerde haar kennen toen ze reageerde op mijn rubriek 'Lust en Liefde' van het *Volkskrant Magazine* en sinds-

8

dien zoek ik haar op en mailen we. Ze is veertig maar ziet eruit als dertig, ze woont in Amsterdam-Zuid, vlak bij het Olympiaplein, doet haar boodschappen uitsluitend in de natuurwinkel, waar ze kleine pakjes kokos-sap koopt voor bijna twee euro elk, en kwarktaart voor haar en de visite. Van die grote, schaamteloze punten koopt ze, het soort gebak dat een lichtzinnige belofte van feest en geluk in zich draagt en doorgaans wordt vermorzeld door kunsttanden in rimpelige monden, maar nu tussen Pascales malse lippen verdwijnt – zonder te betalen, de bofkont.

De verkoper in de natuurwinkel had het wonder van die lippen ook opgemerkt en haar een bijzonder fijn taartmoment toegewenst. ‘Nou, dankjewel!’ riep ze en ze lachte weer die mooie, ik zou bijna zeggen, onbedorven lach. Tijdens haar werk in de kamer op de hoek van de Korte Korsjespoortsteeg en de Oude Nieuwstraat in Amsterdam, vlak bij het Multatuli Museum en de Spuistraat, dus niet op de Wallen maar daar een kilometer vandaan, drinkt ze thee. Ze is een theeleut. Het theezetten stelt haar op haar gemak. Het brengt het werk terug tot huiselijke proporties, of nee, nee, zo zou het zijn of ze een hekel heeft aan haar werk, of ze de mannen met tegenzin ontvangt, alsof ze bij iedereen haar ogen en neus dichtknijpt. Zo is het niet. Pascale houdt van haar mannen, of beter gezegd: ze houdt van het geld dat ze binnenbrengen en ze houdt van de seks, en het maken van thee, de waterkoker vullen, de knop aanzetten, wachten op het geborrel in de koker, het dura-

lexglas pakken van het aanrecht, er het kolkende water in gieten. Het brengt haar rust. De afbakening in tijd en ruimte van de ontmoetingen biedt haar iets wat een lange relatie met een man nooit heeft kunnen bieden: zelfstandigheid, autonomie, afzondering. In het glas hangt ze twee theezakjes. Meestal zoethout. Ze houdt van sterke thee, bovendien kan ze, als het heel druk is, steeds water blijven bijgieten zonder dat het brouwsel smakeloos wordt.

Ja. Ze bestaat. Wie op een zondagmiddag naar de Korte Korsjespoortsteeg fietst, kan haar zien. Zelfs haar naam is echt. Op 31 december 1970 reden haar vader en haar moeder naar het Sint Lucasziekenhuis in Amsterdam. Tussen de weeën door maakte de moeder zich bezorgd om de naam van het kind.

‘Hoe zullen we het noemen?’ riep ze, en vader riep terug: ‘Eerst bevallen, jij.’ ‘Nee,’ schreeuwde de moeder, ‘straks lig ik daar op apegapen en geef jij het een lelijke naam, ik ken jou. Pas op! Er steekt iemand over.’

Vader gaf een ruk aan het stuur. Moeder greep naar haar buik en spreidde haar vingers en smaalde tussen twee weeën door dat hij een sukkel was. Vader probeerde zijn echtgenote te kalmeren en merkte op dat je een kind nog tot dagen na de geboorte kunt aangeven, geen haast dus, maar moeder, met de wilde monomanie van een vrouw die een kind baart, verlangde in de traditie van haar linkse milieu hartstochtelijk naar een Rosa of een Anna. Klokslag 00.00 beviel ze. Moeder koos de geboortedatum: 1 januari, zodat haar dochter drie maan-

den langer dan haar leeftijdgenoten van haar kinderbijslag zou kunnen genieten, al bleek dat later pas. Vader koos de naam. Ze heeft een hekel aan haar naam. In de woorden van Pascale: 'Op 1 januari 1971 brak de hel los als vuurwerk.'

3

Op 18 augustus 2011, 09:45:15 uur, mailt ze:

Hoi Corine,

Blij te horen dat je geniet van je vakantie en dat jullie heelhuids zijn gebleven na die aanrijding.

Maar hoezo zeg je: tijd om naar huis te gaan?

Ik dacht dat je het einde van de maand terug zou komen, niet dat je niet eerder terug mag komen. Hoor.

Misschien wat jij met je kinderen hebt, dat heb ik met mijn hond. Ik kan al blij worden als ik zie dat hij geniet.

Zonder hem zou ik een heel ander leven hebben.

Nu zit ik de hele dag in het park, zelfs regen weerhoudt mij niet. Kinderen en honden leven echt in het hier en nu.

Iets wat wij, oud en wijs, weer moeten leren.

Of niet. Voor mijn hond heb ik echt alles over!!!

En ik krijg er zoveel voor terug.

Ik loop zelfs met sneeuwlaarzen en skipakken rond in de winter omdat we uren in het park struinen. Normaal zou ik in de winter depressief thuiszitten... Maar hij MOET naar buiten, om acht uur welteverstaan.

Dag lief dagboek.
Je lijkt wel een beetje op een dagboek.
Niet fysiek, maar je snapt me wel.

4

Takkektakketetakketetak. Ze had ook de stoeptegels kunnen kiezen, die groter zijn dan de klinkers en minder voegen hebben en die dus minder herrie maken wanneer de wielen van haar groene rolkoffer er overheen roffelen als de vingers van haar favoriete masseur over haar rug.

Het ratelen bevalt haar. Het is of ze met vakantie gaat. Er maakt zich iets luchtigs van haar meester, een wolkje is ze, een wolk op hoge hakken met onder haar jas een skaileren pak met biezen over haar hele lichaam. Losbandig, zonder banden, zonder voorwaarden, zonder eisen van buitenaf. Als een chirurg boven een operatietafel bepaalt zij vanaf nu wat er gaat gebeuren. Toeval wordt uitgesloten, de weg die ze loopt naar de bushalte, vernauwt zich vanzelfsprekend en gewillig tot een gele stip; de bus die bij het Emmaplein de hoek om komt, opent zijn luie deuren en sluit met zacht gepuf.

Het is of de buren met hun verkreukelde zondagochtendkoppen en hun bedorven beddenadem in hun dusters achter de ramen een haag van mensen vormen en zij de actrice is op weg naar het podium. Ze gaat weg, weg, weg. Als ze vertrekt om met haar hond te gaan wandelen, loopt ze in elkaar gedoken, het haar slordig

vastgebonden met een plastic clip en zonder make-up. Nu trekt ze haar schouders naar achter, duwt haar kin in de lucht. Ha, zegt ze in zichzelf, daar ga ik.

5

De transformatie van Pascale naar Pascale begon toen ze gisteravond op tijd naar bed ging met een extra valium om er zeker van te zijn dat ze zou slapen. Vanaf zeven uur lag ze wat te zappen op haar bed, en om twaalf uur viel ze in slaap. Een wekker zet ze als slechte slaper nooit. Meestal wordt ze om halfacht wakker. Ze doucht een uur, met handschoenen aan, om de lak van haar vers geverfde nagels niet te beschadigen. Zelfs de beste nagellak brokkelt snel af, ook met verharder. Als ze aan het werk is wast ze haar handen wel vijftien keer op een dag. Ze doet wat geurloze zeep van 't Kruidvat op haar handpalmen en wast er haar rug, haar benen, haar armen, haar oksels mee. Daarna wast ze haar buik en bovenlichaam. Haar handen gaan om beurten kruislings over haar smalle borsten, en dan in de richting van haar ranke schouderbladen, twee platvissen die zich verbergen onder het gouden zand van haar huid. Haar vagina wast ze met hetzelfde Kruidvat-product. Niet met speciale daarvoor bestemde zeep en op een of andere manier doet ze me daarmee denken aan de glazenwasser van het AMC die dagelijks honderden ramen schoonmaakt met water en Dreft.

Als ze zich afdroogt begint er binnen in haar iets te

gloeien wat je zou kunnen vergelijken met voorpret of plankenkoorts. Een spanning die iedere performer nodig heeft om goed te kunnen presteren. Concentratie, vermengd met kracht en verwachting. De verrassing wie er straks voor de deur zal staan! Of het voornamelijk vaste klanten zullen zijn, of nieuwe.

6

Mail 19 juli 2011, 10:33:20 uur:

Ben ook fan van Lou Reed. Heb jij die niet geciteerd in je laatste boek? Perfect Day? Herinneringen die ik daaraan heb! Met mijn vriendje Erik op Ikaria, Griekenland. We aten vis aan het strand voor lunch. In de avond gingen we naar de plaatselijke discotheek en hebben gedanst op Perfect Day. Hij was straatmuzikant en speelde het ook voor publiek, dan zong ik altijd mee. Liefs, P.

Meer lezen? <http://corinekoole.nl>